

IAKO NAM JE BRIGA PUNA KAPA, BEZ NJIH ŽIVOT NE BI BIO POTPUN, piše Vera Čudina

Brige naše svagdašnje! Prisutne ste kao korov i ne možemo vas istrijebiti bez obzira koliko pokušavali. Uzalud nam trud svirači. No, brige nas ipak drže budnima barem jednim okom, jer da nema njih, davno bi odustali od potrage za boljim životom. Njima mijenjamo uvjete iz lošijih u bolje, naravno sve zbog vlastite koristi. Međutim, svatko od nas zakleti će se da je njegova briga usmjerena na tuđu korist, a najmanje na vlastitu. Koga mi želimo zapravo uvjeriti u ovu "istinu", sebe same ili one o kojima brinemo. Nama je važnije uvjeriti druge, jer upravo od njih očekujemo nešto što našu dušu hrani-jedno malo hvala, ali ogromnog značenja onome koji brine, jednu lijepu gestu kao što je osmijeh. Jednom riječju, primjećivanje naše brige. Takvo primjećivanje nama je najjači stimulans koji nam daje dodatnu snagu u novoj brizi. Zatajiti primjećivanje nečije brige i uzimati je kao zdravo za gotovo ili nešto što se samo po sebi podrazumijeva, razočarati će svaku osobu i ubosti ravno u srce. Ne zato što osoba traži hvalospjeve o sebi, već zato što je briga plod ljubavi, a ignorirati ljubav mogu samo oni ljudi koji smatraju da za brigu moraju dati nešto materijalno. Činjenica je da ćemo bez obzira na sve nastaviti brinuti i dalje, jer briga daje osjećaj pripadnosti, a tome svi težimo. Reći sebi „to je moje mjesto i tu pripadam“ svojim brigama dajemo svrhu. Što bi mi zapravo bez nje. Bili litalice bez doma. Ali ono najvažnije što moramo sebe pitati: je li uzrok naših briga želja da zaštitimo sebe ili druge od mogućih negativnih posljedica. Sigurno je da svojim bližnjima želimo sve najbolje i da su nam oni najvažniji, jer bez njihove sigurnosti i sreće i našem životu hlapi smisao. To je pokazatelj da i o sebi itekako brinemo i da upravo kroz brigu o njima dajemo i sebi bitnost. Ono na što treba obratiti pozornost je da u brizi ne pretjerujemo. Svako pretjerivanje postaje opasno, jer tada takozvanog šticećenika počinjemo previše opterećivati pitanjima, pa naša briga više nije dočekana dobrodošlicom, nego strahom i otporom. Pretjerivanje je odraz umora, a umoran čovjek krivo percipira. Zato s vremena na vrijeme prepustite brige drugima. Vas će ionako pronaći, kada za njih ponovno budete spremni. Ili nespremni. Ili – ili. Odabir? Ili ne? No, nećemo je izbjeći, čini se, briga ostaje. Kao uvjet naših emocija. Briga kao potrebitost, nebriga kao otuđenje od sebe.

Snježana koja sa mužem i sinom živi u BIH zabrinuta je za stan od pokojnog oca, jer ima problema oko otkupa. Također vodi sud sa bivšom firmom zbog povratka na posao. Ukratko, moj odgovor glasi: stan u kome živite u njemu i ostajete, ali ne trajno jer ćete sagraditi i kuću jednog dana. Stan će te i otkupiti, doduše malo teže, ali uz pomoć starije osobe. Sud koji vodite završiti će bez ikakve koristi za Vas. Čuvajte zdravlje, jer bez njega sve dobiveno ili ne dobiveno neće značiti ništa.

Poruka: Sve dođe na svoje, prije ili kasnije, a strpljenjem najprije.